

Arrest

nr. 211 024 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger, geboren te Karbi. U bent ongehuwd en woonde met uw ouders, broer en schoonzus in Karbi. Na uw middelbare school, van juli 2012 tot juli 2014, vervulde u uw militaire dienstplicht in Karabagh. U zwaaide af in de rang van hoofdsergeant. Nadat u uw legerdienst vervuld had spendeerde u enkele maanden werkloos thuis, om vervolgens eind 2014 als contractueel militair opnieuw in dienst te gaan. Van 2014 tot september 2016 werkte u vervolgens in de rang van

hoofdsergeant op de legerbasis van Mughni, vlakbij huis, waar u de controlepost bemande aan de toegangspoort.

Het is in die hoedanigheid dat u op 2 april 2016 de privéwagen van de bevelhebber van de basis, Commandant G. N. (...), wilde controleren. Commandant N. (...) maakte hiertegen bezwaar en bedreigde u zelfs, maar u controleerde zijn wagen desalniettemin, overeenkomstig het protocol. In de koffer van zijn auto lagen verschillende automatische geweren en verschillende pistolen, inclusief munitie. U liet de commandant niet vertrekken, waarop hij rechtsomkeer maakte. U meldde het incident onmiddellijk telefonisch aan het ministerie van defensie. Er werd u aan telefoon meegedeeld dat u uw klacht schriftelijke diende op te sturen. U stelde vervolgens uw klacht schriftelijk op en deponeerde hem in de klachtenbus op de basis. Na een rustige periode kreeg u vanaf 1 juni 2016 plots problemen. Die dag werd u na het verlaten van uw werk, toen u met uw wagen onderweg was naar huis, klemgereden door vier mannen die u herkende als de bodyguards van Generaal M. G. (...), de peetvader van Commandant N. (...). Zonder iets te zeggen werd u door hen in elkaar geslagen. U ging diezelfde dag nog naar de politie om klacht in te dienen. Na een korte verklaring werd u naar huis gestuurd, de volgende dag ontving u een oproeping om zich op 3 juni te melden om verklaringen af te leggen als slachtoffer. U ging na het incident gedurende twee dagen niet werken, maar keerde op 4 juni wel terug naar uw werk. 1 à 2 weken later werd u telefonisch op de hoogte gebracht dat de zaak geseponneerd werd wegens gebrek aan bewijs. Begin juli werd u voor de tweede keer geslagen door dezelfde mannen toen u op terugweg was naar huis. Wederom bleef u twee dagen thuis van het werk, om op de derde dag uw werk te hervatten. U ging niet meer naar de politie. Hetzelfde patroon herhaalde zich nogmaals in juli, toen u de derde keer in elkaar geslagen werd op terugweg naar huis. U werd nog een vierde keer geslagen in augustus 2016, gevolgd door een vijfde en zesde keer in september, steeds door dezelfde mannen en op dezelfde manier: u werd telkens klemgereden wanneer u op terugweg was van uw werk. U trachtte een andere route te nemen of niet alleen naar huis te gaan, maar dit lukte niet altijd. U besloot uw ontslag aan te vragen. Nog voor u de officiële goedkeuring van uw ontslag verkregen had, werd u een zesde keer in elkaar geslagen, waarna u besloot uw land te verlaten. U verbleef enkele weken ondergedoken in Yerevan terwijl uw reis geregeld werd. U vroeg een toeristenvisum aan bij de Tsjechische ambassade, waarmee u op 20 oktober 2016 via Athene en Parijs naar Barcelona reisde. Daar verbleef u verschillende maanden illegaal bij een Armeense vriend die er woonde en werkte. Toen u van uw ouders vernam dat een vriendin van de familie in België verbleef, reisde u op 9 augustus 2017 vanuit Barcelona naar België. U diende op 25/08/2017 een asielaanvraag in bij de Belgische asiendiensten.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten neer: uw Armeens rijbewijs, een bewijs van de inwisseling van uw Armeens rijbewijs voor ene Belgisch rijbewijs, uw Belgisch rijbewijs, een Armeens verzekeringskaartje, een oproepingsbrief van de politie om verklaringen af te leggen in hoedanigheid van slachtoffer, uw militair boekje van dienstplichtige, een kopie van de eerste pagina's van uw 'werkkaart', uw militair boekje als contractueel.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië ontvlucht zou zijn omwille van problemen met de entourage van de bevelhebber van de legerbasis waar u werkzaam was, nadat u over uw bevelhebber een klacht had ingediend bij defensie.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U legt immers ernstig tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de kern van uw asielrelaas, diende laattijdig een asielaanvraag in en staaft uw aanvraag onvoldoende met te verwachten documenten.

Ten eerste stelde u bij de DVZ nog duidelijk dat u na de aanvaring met G. N. (...) nog problemen kende, zowel op het werk, waar men u valselijk beschuldigde van allerlei zaken, als buiten het werk, waar u in elkaar werd geslagen (DVZ vragenlijst 3.5). Ten overstaan van het CGVS echter ontkent u dat u op het werk nog problemen kende (CG p.15, 16, 19), u stelt dat u enkel buiten het werk in elkaar werd geslagen (CG p.16, 19). Uw verklaringen zijn dan ook manifest tegenstrijdig. Hiermee geconfronteerd weet u geen zinnige verklaring te bieden, u ontkent louter dat u op het werk nog problemen kreeg met G. N. (...) (CG p.20).

Ten tweede verklaarde u ten overstaan van de DVZ nog dat de mannen die u in elkaar sloegen u ook bedreigden en van u eisten dat u uw klacht tegen G. N. (...) zou intrekken (DVZ vragenlijst 3.5). Ten overstaan van het CGVS daarentegen beweerde u herhaaldelijk dat de mannen die u in elkaar sloegen nooit enig woord tegen u gesproken hebben, ze zouden u enkel in elkaar geslagen hebben (CG p. 16, 17, 19). Ook G. N. (...) zelf zou geen woord meer tegen u gezegd hebben na jullie aanvaring op 2 april 2016 (CG p.15). Wederom zijn uw verklaringen manifest tegenstrijdig en niet voor interpretatie vatbaar.

Ten derde verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS duidelijk dat u telkens op dezelfde manier werd aangevallen, met name telkens wanneer u van de kazerne onderweg was naar huis, telkens wanneer u

alleen in de wagen zat (CG p.16 e.v., p.18, p.22). De eerste keer dat u op deze manier in elkaar geslagen werd, zou op 1 juni zijn geweest, gevolgd door twee incidenten in juli, één midden augustus om vervolgens nog twee keer in september 2016 in elkaar geslagen te zijn. U had echter over uw rijbewijs verklaard dat u het op uw 22ste verkreeg, in 2016, en dat u het nooit heeft moeten vernieuwen (CG p.9, p.21). U verklaarde dat u pas alleen met de auto rijdt sinds u uw rijbewijs heeft behaald. U legde uw Armeense rijbewijs voor op de DVZ, waaruit blijkt dat het u pas werd uitgereikt op 11 augustus 2016. Aangezien u aangeeft dat u voordien nooit alleen met de auto reed (CG p.21-22), kon u onmogelijk alleen in uw wagen hebben gezeten toen u in juni, juli en midden augustus de pas werd afgesneden en u in elkaar werd geslagen, zoals u beweert. Hiermee geconfronteerd geeft u plots aan dat u het niet weet, u het zich niet herinnert en mogelijk dan toch de wagen bestuurde zonder rijbewijs (CG p.22). Dergelijke uitleg volstaat geenszins. Uw verklaringen vallen dan ook niet te rijmen en zijn ongeloofwaardig.

Gezien bovenstaande tegenstrijdigheden kan geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met de entourage van een hooggeplaatste militair.

Bovendien valt op dat u weliswaar uw militair boekje voorlegt waaruit blijkt dat u uw militaire dienstplicht vervulde in de periode 2012-2014, maar u daarentegen geen énkél origineel document weet aan te reiken ter staving van uw activiteiten als beroepsmilitair in de periode 2014 - 2016. Ook het origineel militair boekje dat u voorlegt, draagt geen enkel bewijs van uw latere contractuele tewerkstelling bij het leger, wat nochtans verwacht mag worden (zie info toegevoegd: COI Focus Armenie: "Documents d'identité d'un militaire"). De kopies van de eerste pagina's van uw "werkkaart", waarmee u een tweede militair boekje bedoelt (CG p.12), zijn omwille van hun aard weinig bewijskrachtig, daar zij makkelijk met knip-en plakwerk kunnen gemanipuleerd worden. U heeft uw tewerkstelling als beroepsmilitair in de periode 2014-2016 dan ook niet overtuigend weten aantonen. Voorts valt op dat u uw reispaspoort waarmee u naar Europa zou zijn gereisd niet voorlegt. U zou het naar Armenië hebben laten terugbrengen om bepaalde stempels te laten plaatsen 'om te bewijzen dat u bent teruggekeerd' (CG p.10). U kan hier vervolgens geen verdere details over verstrekken over waar die stempels gezet dienden te worden (CG p.10), hoewel het duidelijk is dat u op frauduleuze wijze tracht de verblijfsvoorwaarden van uw toeristenvisum te omzeilen (vermijden van "overstay" door valse terugkeerstempels te bekomen). Uw reispas zou op heden nog bij een kennis in Armenië zijn, u hebt ook niet gevraagd het op te sturen (CG p.10). Aangezien u uw reispaspoort niet voorlegt, kan niet uitgesloten worden dat u nog meer belangrijke informatie poogt te verbergen, zoals een eventuele recente terugkeer naar Armenië.

Tot slot wordt vastgesteld dat u sinds oktober 2016 in de Schengenzone verblijft (CG p. 7). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een asielzoeker, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat u naliet dit te doen en gedurende meer dan 10 maanden talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid. Het feit dat u niet bij aankomst in Spanje een asielaanvraag indiende, noch tijdens uw overige maandenlange verblijf aldaar tracht u te verschonen door te verklaren dat u niet de intentie had om in Spanje te blijven maar dat u zou terugkeren naar Armenië als de situatie was bekoeld (CG p.8). Desondanks reisde u wel door naar België in plaats van terug te keren naar Armenië, om vervolgens bij aankomst in België wél een asielaanvraag in te dienen. U verschoont deze opmerkelijke démarche door te stellen dat uw vriend, bij wie u in Spanje verbleef, moest werken en weinig tijd had om u te helpen met organisatorische kwesties en u in België wel dergelijke hulp krijgt van een kennis (CG p. 8-9). Dergelijk excuus is uitermate pover. Van een geschoolde jongeman van 23 jaar oud, die in staat is gebleken om alleen naar Spanje te reizen vanuit zijn thuisland (CG p.7), mag verwacht worden dat hij eveneens in staat is zelfstandig een asielaanvraag in te dienen. Uw onzinnige uitvlucht benadrukt de pertinentie van de laattijdigheid van uw asielaanvraag als een negatief element in de beoordeling van uw algehele geloofwaardigheid. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Armeens verzekeringskaartje en uw militair boekje van dienstplichtige, staven uw identiteit en het vervullen van uw dienstplicht tot 2014, dewelke niet betwist worden. Uw Armeens rijbewijs, door u in originele vorm voorgelegd op de DVZ maar waarvan enkel een kopie aan het CGVS werd overlegd, strookt niet met uw verklaringen, zoals hierboven aangetoond. Het valt op dat u nog voor uw gehoor op het CGVS uw Armeense rijbewijs inwisselde voor

een Belgisch. Hiermee verhindert u de facto een grondiger onderzoek door het CGVS van dit bewijsstuk. De oproepingsbrief van de politie om verklaringen af te leggen in hoedanigheid van slachtoffer betreft, net als de eerste pagina's van een militair boekje voor contractuelen (uw 'werkkaart'), slechts kopies en zijn omwille van hun aard niet bewijskrachtig daar zij eenvoudig voor manipulatie vatbaar zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel". Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van haar verklaringen ten onrechte in twijfel werden getrokken. Verzoekende partij meent dat de aangehaalde tegenstrijdigheden niet beschouwd kunnen worden als "dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag". De uitleg die verzoekende partij gaf wanneer zij op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden "was wel degelijk aannemelijk en niet a priori

ongeloofwaardig". Verder duidt verzoekende partij erop dat tal van verklaringen wel onderling overeenstemden, zelfs in de kleinste details, en dat zij op overtuigende en doorleefde manier over de feiten kon vertellen. Ten slotte stelt verzoekende partij dat de door haar bijgebrachte documenten een begin van bewijs vormen en dat verwerende partij "*zich ten onrechte (verschuilt) achter het feit dat het slechts om kopieën zou gaan om deze ten onrechte af te doen als zouden deze gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd*".

2.2.3.2. De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Meer bepaald stelt verwerende partij vast dat (i) verzoekende partij ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de kern van haar asielrelaas, (ii) haar verzoek om internationale bescherming onvoldoende staaft met te verwachten documenten en (iii) verzoekende partij laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande bemerkingen op geen enkele wijze deze vaststellingen *in concreto* weerlegt.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij als zouden de tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op belangrijke onderdelen van haar asielrelaas, bemerkt de Raad evenwel dat ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld aangaande essentiële onderdelen van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, meer bepaald de problemen die zij gekend zou hebben sinds zij op 2 april 2016 de privéwagen van commandant G. N. controleerde en dewelke uiteindelijk zouden hebben geleid tot het vertrek uit haar land van herkomst. Het spreekt voor zich dat dergelijke ernstige tegenstrijdigheden betreffende de kern van haar asielrelaas afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de vastgestelde tegenstrijdigheden met concrete argumenten te weerleggen dan wel te verklaren. Zij beperkt zich tot de opmerking dat de uitleg die zij hierover gaf op het Commissariaat-generaal "*wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongelooftwaardig (was)*". Het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij, zonder deze aan de hand van concrete argumenten te weerleggen, biedt evenwel geen soelaas.

Inzake de stelling van verzoekende partij dat "*tal van verklaringen wel onderling overeenstemden*", wijst de Raad erop dat hiermee geen enkele afbreuk wordt gedaan aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande essentiële elementen van haar asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas ernstig wordt ondermijnd.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat de door haar bijgebrachte documenten een begin van bewijs vormen, is de Raad echter van oordeel dat verwerende partij in dit verband terecht stelt dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij originele documenten zou kunnen neerleggen betreffende haar activiteiten als beroepsmilitair in de periode 2014-2016. De vaststelling dat zij desbetreffend in gebreke blijft, en dat haar latere contractuele tewerkstelling bij het leger evenmin vermeld staat in het origineel militair boekje dat zij bijbracht, doet ernstig afbreuk aan deze beweerde tewerkstelling en ondergraaft derhalve verder de door haar voorgehouden problemen in het kader van deze tewerkstelling. Inzake de kopies van de eerste pagina's van haar 'werkkaart', waarmee zij een tweede militaire boekje bedoelt, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat deze documenten omwille van hun aard niet bewijskrachtig zijn, daar zij makkelijk met knip- en plakwerk kunnen gemanipuleerd worden.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing dat zij laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende volledig ongemoeid laat. Deze vaststelling blijft dan ook onverminderd overeind en ondermijnt verder de door verzoekende partij beweerde nood aan bescherming.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog de door haar beweerde problemen in Armenië herhaalt, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Door het ongelooftwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas zijn dergelijke objectieve vaststellingen die de erkenning van de status van vluchteling rechtvaardigen niet aanwezig.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 13 februari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT